

Forfatter: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin

Titel: BREV TIL: Ingemann, Bernhard Severin FRA: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin (1840-10-08)

Citation: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin: "BREV TIL: Ingemann, Bernhard Severin FRA: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin (1840-10-08)", i *Grundtvig og Ingemann*, Forlagt af Samfundet til den Danske Litteraturs Fremme, s. 237. Onlineudgave fra Danmarks Breve: https://tekster.kb.dk/text/letters-001989206-000-shoot-L001989206000_0096.pdf (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvig og Ingemann

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Grundtvig, Nikolai Frederik Severin, *Grundtvig og Ingemann*,

Grundtvig til Ingemann.
Kjøbenhavn. 8de Oktbr. 1840.

Kjære Ingemann!

Det er dog kjønt af dig, at du ikke har fæstet Tro til det Rygte, der gaar i Sor, at jeg over Vartovs-Madamerne skulde rent have glemte gamle Venner; thi at jeg ogsaa her har Skinnet imod mig, kan jeg se med et halvt Øje, som efter de norske Filosoffers Paastand skal være alt det Setøj, jeg har.

Hvad nu for Resten det i Øjne faldende angaar, da ser jeg til at holde Ørene stive, saa længe jeg kan; men naar jeg paa én Gang ser, at det, som man troede, døde og begravne nye Ritual staar op eller gaar dog igjen, at Universitets-Direktjonen flinkes op med sine egne aflagte Klæder, og at „Latinen“ gjør saa mærkelig en Fremgang i Sor, som dit Brev ikke blot melder, men viser, da er jeg rigtig nok nær ved at hænge med Næsen, saa Stjæmerne tindre forgjæves. Imidlertid er dog de gode Varsler saa mangfoldiges. 238og har saa stærkt et Vidnesbyrd, hver Gang Aanden kommer over mig, at jeg ej kan tvivle om, Skinnet jo ogsaa her bedrager, og dit Brev bestyrker ganske mærkelig den Slutning; thi naar jeg tæller de latinske Ord, du dør har brugt, synes det jo, som du kun paa Skrømt havde givet et „dissentierende Votum i Deliberatjons-Protokollen“, og dog er jeg ganske vis paa, du ønskede med mig, at Latinen i vort Dansk sad paa Bloksbjerg. — Men, kjære Ven! hvorfor siger du ikke høje vedkommende et Ord om Latinens Vederstyggelighed netop hos jer og unaturlige, i Grunden ulovlige Udbredelse? Saa længe det kun høres fra mig, er det næsten umuligt, det kan faa Magt, og dog maa det være vor Skyld, om Dansken ikke i vore Dage tilbagevinder sin Dronningstol i Fædernelandet; thi paa en Tid, da alt gaar som et Lagen, er det aldeles umuligt, at Latinskolen skulde være urokkelig: den maa tvært imod falde ved det første Stød med forenede Kræfter, vi give den. Hvor løst den staar, saa' jeg atter ved Bogtrykkerfesten, hvor jeg med et Par Ord foreslog Gotfred af Ghemens Skaal, med særdeles Hensyn paa, at det ikke var en latinsk Avtor, men den „danske Rimkrønne fra Sor“, han aabnede sin Virksomhed med; thi det, saa vel som den tilsvarende Vise, satte øjensynlig Liv i Selskabet, Petersen ¹⁾ tav bomstille, og Brøndsted turde ikke nægte, at „Dansk var ældre end Latin i Danmark“. Derfor lad os arbejde, medens det er Dag! Varslerne er gode, har vi Mod, saa vinde vi Sejer over Døden. Denne Lystanke drev mig da ogsaa til at udgive og tilegne Majestæten det Kvad om „Fuglen Fenix“, som hermed følger, og som jeg dog ikke tænker, Hr. Milo har sendt ud i Landet, før jeg kunde faa det til Majestæten, skjønt jeg af dit Brev ser, det har været Tilfældet med den lille Bog til Dronningen ²⁾.

s. 239At jeg nu i saa langsommelig Tid ej mundtlig har kunnet tale et Ord med dig, vilde under alle Omstændigheder gjøre mig ondt, da det selv i Hovedstaden er rart at møde rette Frænder, og selv de endnu for det meste spille paa Overfladen eller gaa kun dybere ved en enkelt Side, medens dog Livet er et helt og maa saaledes betragtes og tages til Bunds, naar det skal vinde og vare. Dobbelt ondt gjør det mig, at Grunden til vor lange Skilsmisse ligger i din kjære Kones vedvarende Upasselighed; men dobbelt vil det da ogsaa glæde mig, naar der, med Guds Hjælp, snart raades Bod paa begge Dele.

Med dette oprigtige Ønske, med kjærlig Hilsen fra os alle, og med et Haandtryk for dit, gjennem saa mange Aar og under saa afvejlende, tit saare ugunstige, Omstændigheder, uforanderlige Venskab.

Din
N. F. S. Grundtvig.